

JULIE KLASSEN

DE
GERUCHTEN
in
PAINSWICK
COURT

Julie Klassen

De geruchten in Painswick Court

Roman

Vertaald door Janneke Smits

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Janneke Smits
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3961 0
ISBN 978 90 297 3962 7 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2026 KokBoekencentrum Uitgevers

© 2025 by Julie Klassen. Originally published in English under the title *Whispers at Painswick Court* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Carol Maxwell en alle leden van de *Painswick Local History Society*, wier uitstekende uitgaven van de *Painswick Chronicle* me hebben geholpen bij het schrijven van dit boek.

*Gloucester[shire] is een prachtig graafschap en Painswick is een
van de aangenaamste plekken ter wereld.*
Koning George III, *Gloucester Journal*, 1789

***

*In Engeland waren parochianen vroeger wettelijk verplicht
taxusbomen te planten op hun kerkhoven, om de boogschutters
van de koning te voorzien van materiaal voor bogen.*
James Malcolm, *Een Compendium voor
Moderne Veehouderij*, 1805

***

*Mijn witte lijkwade, bekleed met taxus, o, bereid hem voor!
Mijn deel van de dood deelde niemand zo waarachtig.*
William Shakespeare, *Driekoningen*, 1602

***

*In tijden van nood zijn een bekwame arts, een hartelijke en
meelevende vriend en een vriendelijke en ervaren verpleegster
van onschatbare waarde!*
*De Goede Verpleegster; of Aanwijzingen voor het reilen en
zeilen in de zieken- en kraamkamer*, 1828

Gloucestershire, 1821

Miss Anne Loveday zat in de salon met de weduwnaar meneer Shufflebottom terwijl hij maar door bleef bazelen over zijn acht volwassen kinderen en hoe ze nog altijd hun moeder misten die vele jaren geleden gestorven was bij de bevalling van de negende. Hij beschreef in langdradige details zijn fraaie huis, waar alle genoemde volwassen kinderen woonden en daarnaast nog een paar kleinkinderen.

Anne luisterde niet echt.

In plaats daarvan bevond ze zich in gedachten op een plek waar het veel prettiger was. Ze dacht terug aan een heerlijke zomerpicknick met haar ouders, zus en een paar vrienden, ter ere van het huwelijksjubileum van haar grootouders. Grootvader en grootmoeder zaten op een kleed onder de verstrengelde takken van de huwelijksboom in de tuin rond de kerk in Painswick, waar het vrolijke baltslied van de goudhaantjes hoog in de top klonk. Mama, gezond en levendig, was druk in de weer met het uitdelen van borden vol koude kip, plakken rundvlees en Stilton-pastei, en met het bijvullen van glazen limonade.

Alle dierbaren van Anne waren samen en gelukkig en de toekomst lag stralend voor hen open.

Ze had tegen haar grootvader gezegd: 'Ik hou van

picknicken, maar waarom onder deze boom? Ik dacht dat taxusbomen een symbool van de dood waren.'

'Dat zijn ze ook, popje van me. Toch is de dood onderdeel van het leven. Een taxus kan duizend jaar groeien. Zie je hoe de takken naar de grond buigen? Daar zullen ze wortelen en dan begint een nieuwe groei. Daarom staat de taxus ook voor wedergeboorte en eeuwig leven. De bomen zijn daarnaast heel nuttig, want ze bieden onderdak aan bosbewoners.'

'Wat ben je toch romantisch, Tom,' zei grootmoeder plagerig. 'Ik dacht dat we het hier vierden omdat je me hier ten huwelijk had gevraagd.'

'Dat komt zo, Vrouwe Ongeduld,' zei hij, met een warme twinkeling in zijn ogen terwijl hij naar de vrouw keek met wie hij al tientallen jaren getrouwd was.

'Maar zijn taxusbomen dan niet giftig?' hield Anne vol. 'Dodelijk giftig, poppedein. Vergeet dat nooit...'

Anne werd naar het heden gerukt toen ze zich realiseerde dat de weduwnaar haar verbijsterd aanstaarde, een gemberkoekje halverwege zijn lippen.

'Giftig?'

'O! Die niet.' Ze grinnikte zwakjes. 'Ik dacht aan iets anders.'

'Aha, uw moeder noemde –'

'Stiefmoeder.'

'Ja, ze noemde net uw ongebruikelijke voorliefde voor kruiden en medicijnen. Geen zorgen, een huwelijk zal zulke onwenselijke eigenschappen gladstrijken. U zult te druk zijn met het regelen van het huishouden en kinderen om na te denken over... minder gebruikelijke bezigheden.'

Anne ging abrupt staan. 'Excuseert u me.'

Onder het voorwendsel dat ze naar het toilet ging – het was indiscreet om die woorden hardop te zeggen, maar

toch deed ze het – glipte Anne de kamer uit en liep op haar tenen naar haar favoriete verstoppiek. Met een zucht van verlichting verschool ze zich achter de gordijnen van de vensterbank in de studeerkamer van haar vader en ging verder in haar dierbare, medische boek; verborgen voor haar potentiële aanbieder, stiefmoeder en halfbroertjes en halfzusjes, dromend van een ander leven.

Ze had nauwelijks een bladzijde gelezen toen ze bekende voetstappen de studeerkamer hoorde binnenkomen. Haar vader trok de gordijnen opzij en onthulde Annes schuilplaats, waar alleen hij van wist.

‘Mevrouw Barker staat op het punt te bevallen,’ begon hij. ‘Haar oudste kwam me zojuist waarschuwen. Help me eens herinneren, hebben we de vorige keer de verlostang of vectis gebruikt?’

‘Geen van beide! Het enige wat nodig was, was tijd en geduld. En een beetje zachte aanmoediging.’ Anne stond op. ‘Ik ga met u mee. Haar vorige bevalling was inderdaad moeilijk.’

‘Niet nodig. Ze halen dit keer ook een vroedvrouw en je weet dat Nancy niet wil –’

‘Wat is dit?’ De schelle stem van haar stiefmoeder klonk achter hem. Een moment later stond ze naast haar man. ‘Heb je je hier al die tijd verstopt?’ Een grimas van wrevel trok over Nancy’s bleke gezicht. ‘O, nee, nee, nee. Anne gaat níét met je mee. Ze gaat haar verontschuldiging aanbieden aan de heer die ze zo onbeleefd heeft laten zitten. En trouwens, ze is geen vroedvrouw. Of verpleegster.’

‘Natuurlijk niet,’ begon haar vader. ‘Ik wilde alleen...’

Nancy gooide haar handen in de lucht. ‘Je wilt toch een beter leven voor haar? Haar eigen huis, haar eigen gezin?’

‘Nou, natuurlijk, ooit. Maar...’

‘Maar ik wil dat niet,’ wierp Anne ertussen. ‘Huwelijken

leiden tot ellende, baby's en de dood.'

Ze wist dat ze overdreef, maar in de jaren dat ze haar vader had geassisteerd, waren er toch meerdere vrouwen in het kraambed gestorven.

'Huwelijken zijn niet altijd ongelukkig,' wierp Nancy terug.

'O, nee?' Anne trok haar wenkbrauwen omhoog. 'En Fanny dan?'

Haar stiefmoeder snoof. 'Jij en je zus! Vastbesloten om ongelukkig te worden omdat het leven je niet precies heeft gegeven wat je wilde. Terwijl je intussen negeert wat echt voldoening zou kunnen geven. Nee, vrouwen kunnen geen arts worden. En ja, meneer Dalby is met iemand anders getrouwd. Denk je echt dat er maar één weg is naar geluk? God is groter en het leven gecompliceerder dan dat. Je verspilt zoveel tijd met verlangen naar hetgeen je niet kunt hebben, dat je mist en zelfs bespot welke uitstekende mogelijkheden er voor je neus staan.'

Ze voelde een felle steek van verontwaardiging.

'Bedoelt u nou echt dat meneer Shufflebottom mijn uitstekende mogelijkheid is? Mijn weg naar vervulling? Is dat alles waar ik goed voor ben: mezelf onder het juk van een zo goed als vreemde brengen en kind na kind baren, met steeds bredere heupen en steeds minder geduld?'

Met haar handen op haar brede heupen daagde Nancy haar uit: 'Net als ik, bedoel je misschien?'

'Wie de schoen past.'

'Anne Louise Loveday!' zei haar vader met een boze blik. 'Ik schaam me voor je. Bied je stiefmoeder ogenblikkelijk je excuses aan.'

Anne keek naar haar vader, de verrader, en stak haar kin in de lucht. 'Ik verontschuldig me voor mijn onbeleefdheid, maar niet voor het spreken van de waarheid.'

Ze was gewoonlijk helemaal niet onvriendelijk, maar de tweede vrouw van haar vader bracht het slechtste in haar naar boven. Ze kon het niet helpen wrok te koesteren tegen de vrouw die slechts een paar jaar ouder was dan zij en die haar belemmerde haar levensdoel te verwezenlijken.

Een gespannen stilte volgde terwijl haar vader en zijn veel jongere vrouw haar aanstaarden.

Nancy pakte zijn arm. 'Ik zei toch al dat het tijd was dat ze ging. We hebben de ruimte nodig met nog eentje op komst en haar voortdurende opstandigheid is niet goed voor mijn gezondheid.'

Haar vader keek Nancy aan en bestreed haar woorden niet. In plaats daarvan zuchtte hij. 'Over gaan gesproken, ik moet maar eens naar de Barkers.'

'Zonder mij?' vroeg Anne.

'Precies,' antwoordde Nancy voor hem. 'Ik weet zeker dat hij en de vroedvrouw het zonder jou afkunnen.'

Anne opende haar mond om te protesteren, maar op dat moment voelde ze hoe een klein handje de hare vastpakte. Ze keek omlaag en zag, door een rood waas van woede, Matilda's betraande gezichtje. 'Anne, ik heb mijn knie weer geschaafd. Wil je me helpen? Voor mijn rok vuil wordt?'

'Natuurlijk, Matty,' zei Anne, blij met de afleiding. Met genegenheid en schuldgevoelens keek ze naar haar jonge halfzusje. Zij kon hier ook niets aan doen.

'Excuseer ons,' zei ze, terwijl ze het meisje wegleidde.

Anne wist dat ze haar vader het geluk van zijn tweede huwelijk en tweede lichtung kinderen niet moest misgunnen. En dat ze ook geen wrok moest koesteren tegen de vrouw met wie hij zes jaar geleden getrouwd was, minder dan twee jaar na de dood van haar moeder.

Tot op zekere hoogte was haar dat gelukt, totdat de nieuwe mevrouw Loveday naast de rol van stiefmoeder

ook die van koppelaarster op zich had genomen – en daarna Annes betrokkenheid bij de praktijk van haar vader begon in te perken. Het was niet Nancy's schuld dat vrouwen geen arts, chirurg of apotheker mochten zijn. Maar betekende dat echt dat haar enige andere optie een huwelijk was met een oudere man die ze nauwelijks kende? Anne realiseerde zich dat ze op haar zevenentwintigste ook allang de jongste niet meer was en evenmin de eerste keus van huwelijkskandidaten. Op haar leeftijd was het onwaarschijnlijk dat ze uit liefde zou trouwen, maar ze bezwoer dat niets anders haar ertoe zou brengen in het huwelijk te treden.

Ze dacht weer aan het ongelukkige huwelijk van haar zus en de uitputting van haar stiefmoeder nadat ze binnen zes jaar vier kinderen op de wereld had gezet, met een vijfde op komst.

Nee, bedankt. Anne zag daar allemaal van af en zou een zinvol leven leiden als vrijgezel, waarin ze anderen hielp, net als Miss Lotty.

Nadat ze de knie van de kleine Matilda had schoongemaakt en verbonden, opende Anne opnieuw de recente brief van haar moeders vroegere vriendin, Charlotte Newland, met wie ze de afgelopen jaren een briefwisseling had gevoerd. Miss Lotty, een alleenstaande vrouw van halverwege de veertig, had Anne uitgenodigd om bij haar te komen logeren in Painswick. Eerst had Anne geaarzeld. Maar nu, na de gebeurtenissen van vandaag, leek de keuze duidelijk. Anne las nogmaals de brief, boordevol lokaal nieuws, vriendelijke groeten en de verzekering van hoezeer de lieve dame haar miste; en ze herinnerde Anne eraan hoelang het geleden was dat ze elkaar gezien hadden. Ze eindigde de brief met een nogal mysterieus verzoek.

PS Lieve Anne, iemand in Painswick zou je hulp goed kunnen gebruiken, hoewel ik aarzel om de naam van die persoon te noemen, uit angst dat het je ervan zal weerhouden hierheen te komen.

Wat merkwaardig.

Maar hoe raadselachtig ook, Anne schreef terug dat ze akkoord ging. De uitnodiging van Miss Lotty leek de perfecte kans. Het was tijd dat ze het huis van haar vader en de koppelpogingen van haar stiefmoeder eens en voor altijd verliet.

***

Tegen de tijd dat haar vader weer terug was, voelde Anne zich beschaamd dat ze eerder op de dag haar geduld had verloren.

Aarzelend vroeg ze: ‘Hoe gaat het met mevrouw Barker?’
‘Helemaal in orde, net als haar pasgeboren zoontje. Het lukte de vroedvrouw hem te draaien en samen hebben we het kind ter wereld gehaald zonder instrumenten te gebruiken.’

Anne zuchtte opgelucht. ‘Dat is goed nieuws. En, eh... over nieuws gesproken, Miss Charlotte Newland heeft me uitgenodigd bij haar in Painswick te komen logeren. Ik heb besloten haar aanbod aan te nemen.’

Haar vader aarzelde en knikte toen langzaam. ‘Ik begrijp het.’

Anne voelde een onverwachte steek bij zijn gemakkelijke instemming en bij de gedachte dat ze afscheid van hem moest nemen. Ze hadden ooit zo fijn samengewerkt.

‘Ik weet dat je mist hoe het was toen het nog alleen jij, ik en Fanny was,’ zei hij, ‘maar...’

‘Nee, papa. Ik mis hoe het was toen we met z’n vieren waren. Ik mis mama. U bent haar misschien vergeten, maar ik kan dat niet.’

‘Wat bedoel je, haar vergeten? Ik denk elke dag aan haar en wilde dat ik het anders had aangepakt. Ik had haar nooit alleen aan jouw zorg moeten overlaten.’

Weer een steek in Annes hart. Ongetwijfeld wenste hij dat hij er was geweest om Annes fouten recht te zetten. Als hij er was geweest, had haar moeder misschien nog geleefd.

2

Anne schreef naar haar zus en legde uit dat ze deze zomer naar Painswick ging – en misschien nog wel langer. Fanny, die samen met haar man vijftien kilometer verderop woonde, schreef meteen terug dat ze erop stond Anne er zelf naartoe te brengen. Anne vroeg zich af of het wel zo verstandig was dat Fanny naar Painswick reisde. Ze was er eigenlijk vrij zeker van dat dat helemaal niet wijs was.

Ondanks Annes protesten kwam Fanny, zoals beloofd, haar minder dan een week later ophalen.

Terwijl Anne bij het raam stond te kijken hoe het rijtuig ratelend de straat in reed, kwam Nancy naast haar staan.

‘Je gaat om mij weg, neem ik aan.’

‘Je zei dat het tijd was dat ik wegging,’ antwoordde Anne. ‘En daarin ben ik het met je eens.’

‘Dus nu zal je vader mij de schuld geven.’

Hij geeft mij de schuld van iets veel ergers, dacht Anne, maar ze zei de woorden niet hardop. Ze zou Nancy eigenlijk moeten vertellen dat haar vertrek niet haar schuld was, maar dat kon ze niet in alle eerlijkheid. Ze slikte en zei nogal ongemakkelijk: ‘Ik hoop dat je... gezond blijft.’

Toen pakte ze haar spullen op en ging naar buiten. Nancy bleef binnen, maar papa kwam naar buiten om haar uit te zwaaien. Tranen dreigden omhoog te komen, maar Anne bedwong ze en zei kordaat: ‘Denkt u eraan

dat meneer Cowley meer malrove nodig heeft voor zijn hoest? En zorg dat Miss Bates haar moederkruidtabletten inneemt.'

'Ik zal eraan denken.'

Hij kuste haar wang en ook die van Fanny. En even later waren Anne en haar zus op weg naar Painswick, na een afwezigheid van bijna drie jaar. Painswick, de plek met de negenennegentig taxusbomen en nog veel meer herinneringen. Een plek waar ooit dierbaren hadden gewoond... en waar een paar vrienden en een vijand nog steeds woonden.

In het kleine voertuig zaten de zussen op het enige bankje, terwijl Fanny's jonge dienstmeid op een klapstoeltje aan de zijkant zat en al snel in slaap viel, met haar kin op haar borst.

Anne keek op haar brochehorloge en vroeg haar zus: 'Ik neem aan dat meneer Norton vandaag... druk was?'

'O, niet drukker dan normaal. Hij bood aan mee te gaan, maar ik heb liever Betsy mee.' Fanny knikte richting het wegdommelende dienstmeisje. 'Ze is stil en zal prettig gezelschap zijn op de terugweg.'

Bij deze afwijzende woorden voelde Anne een steek van medelijden met de goedbedoelende echtgenoot van haar zus.

Ongeveer een uur later bereikte de koets een heuvel, maakte een bocht en daar kwam de hoge kerktoren en spits van de St. Mary in zicht door het zijraam. Anne wierp een blik op haar zus met een ongemakkelijk gevoel van bezorgdheid om haar. Fanny staaarde recht voor zich uit zonder te reageren, haar zicht belemmerd door de wapperende jaspanden van de koetsier op de bok. Anne vermoedde dat ze op dit moment meer taferelen uit het verleden dan uit het heden zag.

‘We zullen er over een paar minuten zijn,’ zei Anne zachtjes, een voorzichtige waarschuwing in haar stem.

‘Hm?’ Fanny ontwaakte uit haar mijmering. ‘O. Ja.’

‘Het was aardig van je om me te brengen,’ zei Anne. ‘Ik hoop dat het niet te moeilijk zal blijken voor je. Hier te zijn. De herinneringen.’

Voor Anne waren de herinneringen aan Painswick voornamelijk aangenaam. Hun moeder was daar geboren. En mama’s ouders waren nog lang in de welvarende wolstad blijven wonen nadat zij en papa getrouwd en weggetrokken waren. Samen hadden Anne en Fanny vele gelukkige zomers doorgebracht bij hun grootouders, totdat ze een paar jaar geleden waren overleden. Dus Anne was dankbaar voor de kans om terug te keren. Maar goed, haar hart was hier dan ook niet gebroken, haar plannen om te trouwen met de man van wie ze hield waren hier niet in duigen gevallen.

Fanny’s uitdrukking bleef afwezig. Dromerig. ‘Painswick had mijn thuis kunnen zijn, zelfs nu nog. Was dat maar zo. Had zijn tante zich er maar niet mee bemoeid. Dan zou ik misschien gelukkig zijn, in plaats van gevangen te zitten in een liefdeloos huwelijk.’

‘Fanny, meneer Norton houdt van je. Dat is overduidelijk.’

‘Dan ben je de enige die dat ziet.’

Toen Fanny’s hart gebroken werd door een man die beloofd had met haar te trouwen, had hun stiefmoeder haar aangespoord zich te herpakken door met een eenzame predikant te trouwen die ze kende – een dominee met een uitstekend inkomen en een mooi huis. Haar zus deed dat, maar leek haar eerste liefde niet te kunnen of willen vergeten. Anne had medelijden met haar zus, maar was ook teleurgesteld omdat ze geen echte moeite deed om

de man met wie ze getrouwd was te leren waarderen. Een man die ze het kwalijk nam dat hij niet Jude Dalby was.

Nadat Fanny getrouwd was, had hun stiefmoeder haar pijlen op Anne gericht en geprobeerd ook haar uit te huwelijken. Ze stond er daarnaast op dat Anne zich als een jongedame zou gedragen en ophield haar vader te helpen bij de operaties en in de apothekerswinkel. Haar vader sprak zijn nieuwe vrouw niet tegen.

Wat had die afwijzing pijn gedaan.

Ineens geep Fanny haar hand. ‘Denk je dat we hem zullen zien?’

De uitzinnige blik in Fanny’s ogen verontruste Anne nog meer. Ze haalde diep adem en antwoorde kalm: ‘Ik denk het niet. En zelfs als we hem wel zien, onthoud dan dat hij getrouwd is, net als jij.’

‘Dat weet ik. Daar hoeft je me niet aan te herinneren. Beloof me dat je niet met hem flirt als je hem ontmoet tijdens je verblijf. Ik weet nog dat jij hem als eerste leuk vond.’

‘Helemaal niet!’ protesteerde Anne. Ze kon niet ontkennen dat ze hem knap had gevonden, maar ze had zijn neef Jasper veel leuker gevonden.

‘Trouwens, het is onwaarschijnlijk dat ik met een getrouwde man zou flirten. Vooral eentje die beloofd had met jou te trouwen en toen van gedachten veranderde.’

Fanny schudde haar hoofd. ‘Zijn tante verbood de verbintenis. Het was haar schuld, niet de zijne. Het is niet terecht dat je hem zo hard veroordeelt.’

Alle oude argumenten verzamelden zich in Annes hoofd. Hij was een volwassen man. Als hij echt met haar zus had willen trouwen had hij dat kunnen doen, met of zonder erfenis. Maar Anne beet op haar tong. Het had geen zin om daar nu weer over te beginnen. Het was allemaal ver-

leden tijd. Kon Fanny dat ook maar zien, zich neerleggen bij de realiteit en zich toewijden aan de man die ze had.

Ze bereikten de buitenwijken van de stad en ratelden New Street in, langs het postkantoor in vakwerkstijl, de zo bekende winkels en huizen opgetrokken van honingkleurige steen, en de Falcon Inn, tot ze stilstonden voor Yew Cottage. Het huis, bestaande uit twee verdiepingen, stond tegenover de prachtige parochiekerk in zijn grote, parkachtige tuin.

‘Kom je binnen om Miss Newland te begroeten?’ vroeg Anne. ‘Ze heeft ons allebei uitgenodigd voor de maaltijd.’

Haar zus bewoog niet.

‘Fanny?’

Haar zus staarde door het raam naar de vele taxusbomen op het kerkhof. Tranen welden op in haar ogen. ‘Nee, dat doe ik maar niet. Ik dacht dat ik Painswick weer wilde zien, maar nu we er zijn... nee. Ik wil zelfs niet voet op die straatstenen zetten.’ Ze snuffte en stak haar kin omhoog. ‘Breng alsjeblieft mijn groeten over aan Miss Newland en zeg John dat hij ons naar Stroud brengt. Dan laten we de paarden rusten en eten daar wat voor we teruggaan.’

‘Goed dan. Weet je het zeker?’

‘Ja.’

Anne stapte alleen uit met haar tasje en medicijnkoffer in de hand. De koetsier droeg haar reiskoffer en valies naar de voordeur van Yew Cottage en klom toen weer op de bok. Een moment later kwam de koets weer in beweging en vervolgde zijn weg. Anne hief haar hand op ten afscheid, maar Fanny’s gezicht bleef afgewend en ze staarde recht voor zich uit.

★★★

Haar terugkeer naar Painswick brengt meer dan alleen herinneringen naar boven.

Anne Loveday, de dochter van een chirurg, is de koppelpogingen van haar stiefmoeder spuugzat. In de hoop haar eigen koers te kunnen varen, keert ze terug naar Painswick, de plek waar zij en haar zus vele zomers doorbrachten - tot dat ene rampzalige jaar. Nauwelijks is Anne gearriveerd of ze wordt gevraagd de zieke Lady Celia te verzorgen, de vrouw die ooit het geluk van haar zus verstoorde. Ze slikt haar wrok in en neemt haar intrek in het schimmige, oude landhuis.

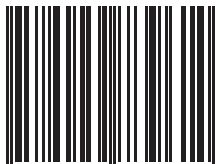
Al gauw leert Anne de bewoners van Painswick Court kennen: Lady Celia's dochter, haar knappe neven, een geheimzinnig kamermeisje en twee dokters, van wie er één stilletjes belangstelling voor haar toont. Wanneer een reeks medische incidenten bijna het leven van Lady Celia eist, vermoedt Anne dat er opzet in het spel is. Ze probeert het mysterie te ontrafelen, maar een onverwachte verliefdheid gooit roet in het eten. Wie kan ze vertrouwen... en wie verdient haar hart?

JULIE KLASSEN schrijft historische romans vol mysterie, intrige en romantiek. Dankzij haar uitgebreide research en oog voor intrigerende details weet ze het negentiende-eeuwse Engeland echt tot leven te brengen. In Amerika won ze al verschillende keren de Christy Award, de meest prestigieuze prijs binnen christelijke fictie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029739610 NUR 342

9 789029 739610